

ANGELA – ŠTUDIJA PRIMERA

Ponosen sem, da vam lahko predstavim primer Angele. Angela je moja pacientka, ki je pripravljena storiti, kar koli je potrebno, da poudari, kako nevarna je hiatusne hernija v resnici. Dovolila je, da uporabim fotografije in njene osebne podatke, ki so povezani z zgodovino njenega primera, s katerimi vam bom pokazal, s kakšno lahko je ta pošastni sindrom spregledan. Primer, kot je predstavljen, je resničen, kolikor se le da, brez pretiravanja. Ko se pojavi takšen zaplet, zdravniki zdravijo velikokrat napačno, zato se mi zdi pomembno opisati podrobnosti tega primera. Večina te zgodbe je napisana z njenimi besedami. Videl sem okrog petdeset primerov, ki so bili enako zelo resni, in na

tisoče drugih, ki so trpeli za lažjimi oblikami.

Angela se spomni, da je že od svojega dvanajstega leta imela tesnobne napade, ki sta jih spremljala pomanjkanje zraka in izguba apetita. Čeprav se to ni dogajalo pogosto, je bilo vedno posledica stresnih situacij. Ko je začela obiskovati fakulteto, so se napadi začeli dogajati pogosteje, približno enkrat na dva tedna.

Ko sem Angelo prvič pregledal, je imela hud napad tesnobe, ki je nastal zaradi stresne situacije prejšnjega dne. Povedala je, da je imela v preteklih šestih mesecih veliko simptomov, a mi ni omenila, da bi ji postavili diagnozo hiatusne hernije. Bila je pri osmih različnih zdravnikih in iskala pomoč, ki bi olajšala njene bolečine. Med temi sta bila dva interna zdravnika, pljučni specialist, revmatolog, dva splošna zdravnika in dva zdravnika nujne pomoči.

Da bi bralcu pokazali resnost tega, kar je doživljala, bo ta del zgodbe zapisan z njenimi besedami.

»Vse se je začelo poleti 2005. Vedno sem bila polna energije in se rada družila z ljudmi. Imela sem dovolj energije od jutra do večera. Tega poletja pa sem se počutila izjemno utrujena in brez volje za kar koli. Morala sem se prisiliti, da sem vstala iz postelje, in na koncu sem bila dobesedno sesuta. Opazila sem, da se moja tesnoba in zasoplost slabšata. Moje ustnice so drhtele in, ne glede na zunanjo vročino, me je vedno zeblo. Moje roke so se začele tresti brez pravega razloga, dihanje je postalo plitko in odrevenelost, ki je izvirala iz želodca, se je pomaknila vse do udov. Takrat sem poiskala zdravniško pomoč. Po prvem pregledu je zdravnica postavila diagnozo, da imam lupus (kronična avtoimunska bolezen vezivnega tkiva). Razložila mi je, da to povzroča ekstremno utrujenost in vpliva na celotno telo. Čeprav so testi pokazali nizko raven belih krvničk, moja zdravnica ni mogla potrditi, da je vzrok težav lupus. Predlagala je več počitka in vitaminov ter mi naročila, naj se vrnem, če simptomi ne bodo izginili.

V naslednjih tednih se je stanje zelo poslabšalo, simptomi so postali še bolj izraziti in tesnoba ter utrujenost sta bili z dneva v dan hujši. Neke noči v septembru me je začelo zelo boleti grlo, zato sem se odločila, da grem na oddelek za nujno zdravstveno pomoč.

Zdravnik je ugotovil, da imam mononukleozo (virusna okužba, imenovana tudi bolezen poljubljanja). Zelo mi je odleglo, da so bili končno odkriti vzroki mojih težav, zaradi katerih se je moje zdravje slabšalo iz dneva v dan, a nisem vedela, kaj je narobe. To mi je jemalo pogum. Postala sem prepričana, da bo spet vse po starem, ko bom bolezen prebolela. Na žalost se to ni zgodilo.

V naslednjih mesecih so se moji simptomi poslabšali. To zimo sem popolnoma izgubila tek in shujšala za več kot 15 kilogramov.

Bila sem brez energije. Roke so se mi nenehno tresle in odrevenelost, ki je bila do takrat le občasna, je postala stalnica. Moj organizem je postal od oktobra do marca povsem izčrpan. Spopadala sem se z mononukleozo, bronhitisom, pljučnico, z vnetimi sinusi in s črevesnimi težavami. Napotili so me k različnim specialistom in obisk zdravnika je postal tedensko opravilo. Čeprav sem počela vse, kar je bilo v moji moči, da bi se stanje izboljšalo, se je le slabšalo. Nobeden izmed zdravnikov ni znal natančno postaviti diagnoze, vsi so me zgolj zdravili proti virusom in bakterijam ter mi predpisovali vse več zdravil. Pred prvim resnim napadom sem jemala več različnih zdravil, med drugim levofloksacin (antibiotik), zdravilo za astmo, prometazin (antihistaminik), difenoksilat in atropin (proti driski), naproxen (nesteroidni antirevmatik), escitalopram (antidepresiv), lorazepam (anksiolitik) in probiotike ter multivitaminske tablete.

Na dan napada sem se ves dan čutila vedno tesnobneje. Tresenje rok je bilo močnejše, dihanje je bilo naporno. Roke so mi odrevenele, dlani so se začele obračati navznoter, tako da so se prsti dotikali. Nogi mi je vleklo eno proti drugi. V ustih sem čutila mravljinčenje, kar mi je otežilo govor. Oči so se mi zapirale in nisem jih mogla prisiliti, da bi se odprle. Čutila sem, da nimam nadzora nad svojim telesom. A kljub temu sem bila ves čas še pri zavesti.

Zdravniki urgentnega bloka niso našli ničesar, kar bi bilo telesno narobe, zato so sklenili, da se vse dogaja le v moji glavi, in me napotili v ustanovo za duševne bolezni. Ti simptomi so izginili šele po nekaj urah in spet sem lahko normalno dihala ter obvladovala svoje telo. Ko so me napotili k revmatologu, sem čutila močno bolečino prav v vsakem sklepu. Poleg tega sem zelo težko dihala in bolečine so bile tako močne, da so mi po licih tekle solze.

Zdravnik, ki me je videl, je prav tako trdil, da so moje težave duševne narave. Predlagal mi je, da si poiščem nasvet psihologa, saj tudi on ni videl nobenih telesnih težav. Nihče izmed zdravnikov mi ni dal odgovora, a kljub temu je moje zdravje pešalo iz dneva v dan.

V tem času sem se zavedala, da tudi moje duševno stanje ni v redu. Vedela sem, da sem bolna, a nobena od preiskav ni pokazala, za kakšne težave gre, ali ponudila odgovora. Padla sem v depresijo in dobila občutek, da bijem bitko, v kateri ne morem zmagati. Tudi moji prijatelji so mi govorili, da sem nenehno spreminjala razpoloženje, kar se mi ni dogajalo nikoli prej.

Zatem sem imela še dva napada, drugi je prišel, potem ko sem srečala dr. Baroodya. Takoj je posumil, da gre za hiatusno hernijo. Pri meni je bilo toliko različnih težav, da hernija ni delovala kot primarni vzrok. Nekega popoldneva, ko je bil napad še precej očiten, sem ga obiskala. Kot prej sem v ustih čutila mravljinčenje.

Moje dlani so bile popolnoma zvite in hlastala sem za zrakom. V vseh sklepih sem čutila neznosne bolečine in znova sem bila na robu solz. Predlagal je, da mi naravna želodec, da bi videl, ali bo kateri izmed teh simptomov izginil. Petnajst minut zatem so **VSI SIMPTOMI IZGINILI**. Bila sem presenečena! Takoj sem lahko spet normalno dihala, bolečina v sklepih je izginila, odrevenelosti ni bilo več. Moje dlani in usta so se povrnila v normalno stanje v nekaj minutah. V teh petnajstih minutah sem začutila več olajšanja kot v zadnjih sedmih mesecih. Po nekaj mesecih sem bila spet lačna. Ponovno sem se začela smejati. Vsa utrujenost v mišicah je izginila in bolečine **NI BILO!**«

Sledi seznam simptomov, ki jih je Angela imela, ko je prišla na prvi pregled. Opazili boste, da jih je bila večina s seznama simptomov hiatusne hernije. Ko je izjavila, da so simptomi izginili, ko sem njen želodec pomaknil nazaj na pravo mesto, je imela v mislih različne simptome, ki so takoj izginili. Opazoval sem, kako so se njene dlani in noge odvile, poravnale in spet postavile na normalno mesto. Dlje trajajoči simptomi, ki so se pojavili od več let trajajočih motenj zaradi hiatusne hernije, so izginili v dveh tednih. Ko je želodec na svojem mestu in vagusni živec ni več stisnjen, se zdravljenje pospeši v celotnem organizmu.

Menim, da je treba še enkrat omeniti, da so zdravniki interne medicine diagnosticirali hiatusno hernijo, a so Angeli povedali isto, kar sem slišal še večtisočkrat: »Imate hiatusno hernijo, a nemogoče je, da bi bila vzrok vseh teh težav. **SKORAJ VSAK IMA HIATUSNO HERNIJO. POJDITE IN NE SKRBITE GLEDE TEGA.**«